

## СПРАВА «АНДРУШКО ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF ANDRUSHKO v. UKRAINE)

(Заява № 45252/14)

Стислий виклад рішення від 20 червня 2024 року

У 2013 році заявник звернувся з адміністративним позовом проти військової частини, в якій він проходив військову службу, щодо отримання грошової компенсації за різні предмети військової форми, які не були йому надані під час проходження військової служби. У позові заявник посилався на статтю 9-1 Закону України № 2011-XII «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» (далі – Закон № 2011-XII) та пункт 20 Положення про порядок речового забезпечення військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань у мирний час, затвердженого постановою № 1444 Кабінету Міністрів України від 28 жовтня 2004 року (далі – Положення № 1444), які передбачали право військовослужбовців, які проходили службу, на отримання такої компенсації. Через декілька днів заявника звільнили з військової служби. Чернігівський окружний адміністративний суд задовольнив позов заявника у повному обсязі. Київський апеляційний адміністративний суд скасував постанову суду першої інстанції та ухвалив рішення не на користь заявника, зазначивши, *inter alia*, що заявник як військовослужбовець, який проходив військову службу, не міг посилатися на пункт 27 Положення № 1444 і тому не мав права на відповідну компенсацію. Вищий адміністративний суд України (далі – ВАСУ) відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою заявника як необґрунтованою та відмовив йому у допуску до провадження Верховного Суду України. До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за пунктом 1 статті 6 і статтею 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на те, що як апеляційний суд, так і ВАСУ не навели достатнього обґрунтування у своїх рішеннях, а апеляційний суд проігнорував його конкретний аргумент щодо права на відшкодування як військовослужбовця, який проходив службу; за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції на втручання в його майнові права у зв'язку з відмовою національних судів задовольнити його позов щодо компенсації витрат, понесених на придбання військової форми. Розглянувши скарги заявника, Європейський суд наголосив на тому, що враховуючи вирішальну роль норм Закону № 2011-XII та Положення № 1444 у результаті справи, цей доречний і важливий аргумент заявника вимагав детальної відповіді національних судів. Європейський суд зазначив, що розглядаючи справу заявника, апеляційний суд жодним чином не відреагував на цей аргумент, процитувавши різні не пов'язані між собою положення законодавства. Пряме посилання заявника на пункт 20 Положення № 1444, яке стосувалася військовослужбовців, які проходили службу, взагалі було проігноровано. Так само апеляційний суд не оцінив, чи стаття 9-1 Закону № 2011-XII мала стосунок до вимог заявника. Європейський суд вважає, що

це упушення з боку апеляційного суду, який повністю проігнорував ключові аргументи заявника, поставило під сумнів те, що справу заявника справді було заслухано, і підірвало загальну справедливість судового розгляду. Також Європейський суд вказав, що ніщо не свідчить, що основне питання, порушене заявником, було надалі розглянуто ВАСУ, який відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою. З огляду на всі надані матеріали Європейський суд дійшов висновку, що як апеляційний суд, так і ВАСУ не виконали свого обов'язку навести обґрунтування для своїх рішень і не розглянули відповідні та важливі аргументи, висунуті заявником, та констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

#### ЗА ЦИХ ПІДСТАВ ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Оголошує прийнятними скарги за пунктом 1 статті 6 і статтею 13 Конвенції;
2. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. Постановляє, що немає потреби розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції;
4. Постановляє, що немає потреби розглядати прийнятність та суть скарги за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;
5. Постановляє, що: (а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявнику 900 (дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу; (b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти.